

แม่ไม่ได้ท่องเที่ยวไปทุกมุมโลก

วันนี้จะเริ่มต้นบรรยายต่อด้วยบรรทัดที่ ๒ ที่เขียนไว้
ว่า แม่ไม่ได้ท่องเที่ยวไปทุกมุมโลก

คำว่า ท่องเที่ยว ของชาวโลกนั้น กว่าเขาจะรู้จักโลก
ได้สัมผัสโลกได้มากขึ้น ก็ต้องอาศัยการท่องเที่ยว
นี้แหละพาเขาไป การท่องเที่ยวโลกนั้นได้เรียนรู้เรื่อง
ของสถานที่ เชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรม ตลอด
จนกระทั่งชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์ทั้งหลาย ที่เรียก
กันว่า สังคมโลก

มนุษย์จะมีประสบการณ์มากขึ้นเมื่อได้ท่องเที่ยวไป
ในที่ต่าง ๆ เห็นความหลากหลายอันนี้ ในขณะที่นึกถึง

ชาวโลกว่า เขาได้ความรู้เพิ่มพูนขึ้นจากการท่องเที่ยว
ใจของหลวงพี่ก็นึกถึงคนๆ หนึ่งขึ้นมาว่า คน ๆ นี้ แม้
ไม่ได้ท่องเที่ยวไปไหนเลย แต่กลับรู้จักโลกได้กระจ่าง
คน ๆ นั้นก็คือ คุณยายของเรานั่นเอง

หลวงพี่จำได้ว่า สมัยที่อยู่กับคุณยายท่านได้แล้ว
ถึงประวัติของท่านไว้ว่า “พอยายมาถึงวัดปากน้ำ พบ
หลวงพ่อดาวดึงส์ หลวงพ่อท่านถามอยู่ไม่กี่ประโยค

แล้วก็ส่งยายเข้าไปในโรงงานทำวิชา แล้วตั้งแต่นั้น ยายไม่เคยได้ไปไหน ยายไม่เคยได้ไปเที่ยวที่ไหน ยาย อยู่แต่ที่วัดปากน้ำ นั้งธรรมะกลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง”

ฟังให้ตื่นจะ นี่ประโยคเหล่านี้เป็นประโยคที่คุณยาย พูด ตรงนี้เป็นประวัติสำคัญที่ทำให้ชีวิตของคุณยาย อยู่กับธรรมะ ตลอดเวลาที่อยู่กับหลวงพ่อวัดปากน้ำ ๑๐ กว่าปี รวม ๒๐ ปี ก็อยู่อย่างนี้ คุณยายไม่ได้ ไปไหนเลย

หลวงพ่อก็ย้อนถึงประวัติของท่านแล้วมีความรู้สึก อัจฉรย์ใจอยู่เรื่องหนึ่ง คือ ในขณะที่คุณยายพลาด โอกาสที่ชาวโลกพึงได้ แต่คุณยายก็ได้สิ่งที่ล้ำค่า ที่ ชาวโลกไม่มีโอกาสได้

เช่นเดียวกับบรรทัดแรก ที่หลวงพ่ได้พูดถึงว่า บัณฑิตที่แท้ ในขณะที่ชาวโลกยกย่องบัณฑิตจบปริญญา แต่คุณยายไม่รู้หนังสือ โอกาสในการเรียนหนังสือของ

คุณยายขาดไป แต่การขาดโอกาสเรียนหนังสือนั้น ทำให้
คุณยายได้สิ่งที่ล้ำค่าที่คนอื่นไม่ได้ นั่นคือ ท่านทุ่มเท
จิตใจอยู่กับเรื่องของธรรมะแท้ ๆ โดยไม่มีภาพของปรียัติ
อยู่เลย เพราะฉะนั้น ใจคุณยายจะอยู่กับเรื่องของแท้ ๆ
ไม่ได้มีสิ่งที่เขาเล่าให้ฟังอยู่ในใจเลย

คุณยายคลาดโอกาสที่ชาวโลกเขาได้กัน ก็คือการได้
ไปท่องเที่ยว ไปรู้จักสถานที่ต่าง ๆ ไปรู้จักสังคมของโลก

ในที่ต่าง ๆ ที่มีความหลากหลายนั้น แต่คุณยายไม่ได้ไปเที่ยวที่ไหนเลย จึงได้สิ่งที่ล้ำค่าคืนกลับมา แล้วล้ำค่ายิ่งกว่าสิ่งที่ชาวโลกเขาพึงได้กัน นั่นก็คือ โอกาสแห่งการนั่งปฏิบัติธรรม กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมงนั่นเอง

ชีวิตของคุณยาย ๑๐ กว่าเกือบ ๒๐ ปี ที่อยู่กับหลวงพ่อดีดปากน้ำ ชีวิตของท่านอยู่กับการนั่งธรรมะ กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง แล้วสิ่งเหล่านี้เองที่ได้สั่งสมก่อร่างสร้างตัวอยู่ในคุณธรรมของคุณยาย จนกระทั่งเป็นคุณยายที่เรารู้จัก และเป็นครูของพวกเราทั้งหลาย

คุณยายรู้จักโลกอย่างชัดเจน แต่ไม่ได้รู้จักโลกจากภายนอกอย่างที่ชาวโลกเขารู้จัก คุณยายรู้จักโลกจากภายใน จากธรรมะที่ท่านเข้าถึง คุณยายไม่ได้รู้จักโลกกว้างที่อยู่ภายนอก แต่โลกภายนอกที่กว้างใหญ่ไพศาลนั้น กลายเป็นโลกที่ดวงเล็ก ๆ อยู่ในใจท่าน แล้วท่านก็รู้จักโลกนั้นเป็นอย่างดี

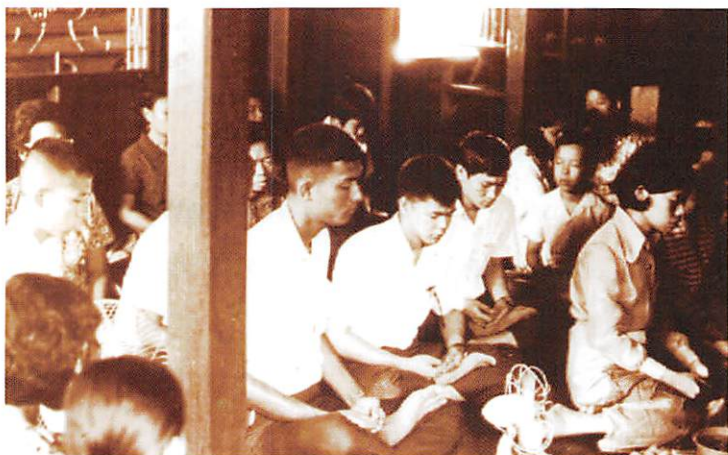
สังคมมนุษย์ที่หลากหลาย ที่ชาวโลกเขารู้จัก เขา
มักคุ้น แล้วเขาก็ศึกษากันอย่างกว้างขวาง คุณยาย
ไม่ได้รู้จักจากอันนั้น แต่คุณยายรู้จักสังคมของมนุษย์
ของโลกแท้ ๆ ที่มันดำเนินไป มีหลายคำถามที่เดียว
ที่ชาวโลกศึกษาค้นคว้าไปแล้วไม่มีคำตอบ แต่คุณยาย
สามารถค้นคำตอบนั้น ๆ จากภายในของท่านได้

สิ่งเหล่านี้ที่ทำให้คุณยายสั่งสมความรู้เกิดขึ้นมา
อย่างมหาศาล แล้วคุณยายก็ได้ทุ่มเทเวลาให้กับการ
ประพฤติปฏิบัติธรรมนั้น นั้งธรรมะกลางวัน ๖ ชั่วโมง
กลางคืน ๖ ชั่วโมง เราฟัง ฟังผ่านๆ นี่ก็จะง่าย
แต่ลองนั่งดูเถอะ ไม่ง่ายเลย ไม่ใช่ นั่งเพียงวันเดียว
สัปดาห์เดียว เดือนเดียว ปีเดียว แต่ท่านนั่งเป็นสิบ ๆ
ปี ท่านก็ทำอย่างนี้ ทำจนคุ้น คุ้นจนกระทั่งติดเป็น
นิสัยของท่าน แล้วทำอย่างนี้ตลอดไป

หลวงพี่เคยถามคุณยายว่า “ยาย แล้วในที่ทำวิชชา
คนอื่นเขาเคยออกไปข้างนอกบ้างไหม ?” คุณยายท่าน
ก็เล่าให้ฟังว่า “ก็พอมีบ้าง” “แล้วที่เขาออกไปข้างนอก

นั้น เขาขออนุญาตหลวงพ่อดำปากน้ำว่าอย่างไร ?”
คุณยายก็ตอบว่า “ส่วนใหญ่เขาก็ขอกลับไปเยี่ยมบ้าน”
ถึงตรงจุดนี้ หลวงพี่ก็ถามคุณยายว่า “ยาย แล้วยาย
ได้กลับไปเยี่ยมบ้านไหม ? ” คุณยายนิ่งคิดหนึ่ง แล้ว
ท่านก็ตอบว่า “ตั้งแต่อยู่กับหลวงพ่อดำปากน้ำ แม้กระทั่ง
กลับไปเยี่ยมบ้าน ก็ยังไม่ได้ไปเลย” ท่านอยู่กับสิ่งที่
หลวงพ่อดำปากน้ำสั่งให้ทำ แล้วก็พยายามทำให้ได้
แล้วสิ่งเหล่านี้เอง จึงเป็นคุณสมบัติของคุณยาย ที่ยาย
พึงมีและสั่งสมขึ้น จนกระทั่งเป็นคุณสมบัติประจำตัว

ของท่าน ทำให้คุณยายเชี่ยวชาญในวิชา เพราะหัวใจของท่านอยู่กับสิ่งที่หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านบอกให้ทำ แล้วท่านก็พยายามทำให้ได้

เมื่อความเชี่ยวชาญของท่านปรากฏ หลวงพ่อดัดปากน้ำจึงได้ยกคุณยายขึ้นมาเป็นหัวหน้าเวร และเมื่อท่านชำนาญมากเข้ามากเข้า ท่านจึงได้เป็นคนเดียวในที่ทำวิชาที่หลวงพ่อดัดปากน้ำยกย่องไว้ว่า “หนึ่งไม่มีสอง” แน่นนอน ถ้าหากว่าคุณยายไปเที่ยว หรือไปโน่นไปนี่ โอกาสที่ท่านจะทำเป็นอย่างที่ท่านเป็นอยู่ย่อมขาดไป

สิ่งที่ท่านมี สิ่งที่ท่านเป็น จึงเกิดจากการที่ท่านได้
ทุ่มเทชีวิต ทุ่มเทจิตใจให้การปฏิบัติธรรม คำว่า
“เที่ยว” จึงดูเหมือนว่าจะลอบออกไปจากพจนานุกรม
ที่ท่านรู้ เพราะท่านไม่รู้ว่า เรื่องเที่ยวนั้นเป็นอย่างไร

กัลยาณมิตรทุกท่านจะ เราเที่ยวกันมาเยอะแล้วนะ
ตั้งแต่เริ่มต้นแห่งการสร้างบารมี เราก็กลองไปเที่ยวกัน
มาเยอะ เที่ยวกันจนกระทั่งมาถึงปัจจุบัน ปัจจุบันก็ยัง
ดูเหมือนว่า จะขาดเที่ยวกันไม่ได้ เพราะว่ามันคั่น
การเที่ยวนั้นถึงเราจะได้อย่างหนึ่ง แต่เราก็จะขาดอีก
สิ่งหนึ่งไป ถึงเราจะได้ประสบการณ์ทางโลกเพิ่มพูนขึ้น
แต่โอกาสที่เราจะประพฤติปฏิบัติธรรมให้มากยิ่งขึ้น
ก็ด้อยลง จะทำอะไรสิ่งเหล่านี้จึงจะพอดีพอดีกับ
วิถีชีวิตของเราที่จะพึงมี

ที่บอกว่า เราเที่ยวกันมาตั้งแต่ต้นนั้น นั่นก็คือ
สิ่งที่กำลังจะบอกพวกเราว่า เราต้องไปในสังสารวัฏ
อันกว้างใหญ่ไพศาล ก็คือ การท่องเที่ยวอันนี้ และ
ถ้าหากว่า “เที่ยว” โดยความเพลิดเพลินหลงระเริง

เวลาเที่ยวไปแล้วมันจะยิ่งไกลจากเป้าหมายของชีวิต แต่ ถ้าหากเป็นแบบคุณยาย คุณยายไม่ได้เที่ยว มีแต่ฝึก นั่งธรรมะกลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง ใจไม่ได้ เคลื่อนไปไหนเลย อยู่แต่ตรงกลางที่จะเอาเป้าหมาย ใจ ของท่านไม่เคยจากเป้าหมายของชีวิต เพราะฉะนั้น สิ่งนี้จึงเตือนให้เราได้ระลึกถึงวิถีชีวิตของพวกเราไปด้วย ว่า จะทำอย่างไรจึงจัดให้พอเหมาะพอดี ให้พอเหมาะ พอดีกับหน้าที่การงานที่เรากำลังทำอยู่

ที่บอกว่า คุณยายนั่งธรรมะ กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมงนั้น เป็นสิ่งที่ได้ปลูกฝังจนกระทั่งเป็น อุปนิสัยของท่าน เพราะว่าสมัยนั้นนั่งกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง มีอยู่ ๒ กะ ถ้าพูดง่าย ๆ มีอยู่ ๒ ชุด เหมือน ชุด ก ชุด ข อย่างนี้ ชุดของคุณยายจะเข้าไปนั่งธรรมะ เวนดิก คือ เริ่มต้นตอนเที่ยงคืน แล้วไปออกตอนสว่าง พอสว่าง ก็ออกมาพัก บริหารชั้นธัมม์ รับประทานอาหาร ทำความสะอาดร่างกาย ทำความสะอาดที่พัก สรรพัต ที่จะทำ ซึ่งมีเวลาว่างอยู่ประมาณ ๖ ชั่วโมง หลังจากนั้น

ประมาณกลางวันก็กลับเข้าไปนั่งธรรมะต่ออีก ๖ ชั่วโมง ออกมาก็เป็นตอนเย็น หลังจากที่บริหารชั้นธ ทำความสะอาดร่างกาย ก็เป็นเวลาพัก ก็ต้องนอนตอนหัวค่ำ แล้วไปตื่นเอากลางดึก ก่อนเที่ยงคืน เพื่อที่จะไปนั่งธรรมะตอนเที่ยงคืน

จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี เป็นหลาย ๆ ปี ก็เป็นอย่างนี้ เมื่อตอนที่หลวงพี่ได้ไปพบคุณยาย ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ถึงหลวงพ่อดำน้ำจะไม่อยู่แล้ว แต่คุณยายก็ยังคงลักษณะอย่างนี้เอาไว้ แต่ไม่เข้มข้น เหมือนตอนที่อยู่กับหลวงพ่อดำน้ำ หลังจากที่ คุณยายสอนธรรมะพวกเราเสร็จ ประมาณสัก ๒ ทุ่ม พอเรากลับกันแล้ว คุณยายก็จะเข้าพัก ค่ะว่าคุณยายคงเข้าพัก อยู่ในช่วงตอนประมาณสัก ๒ ทุ่มครึ่ง ถึง ๓ ทุ่ม เพราะว่าเราออกจากบ้านธรรมประสิทธิ์สมัยนั้น ก็ประมาณสัก ๒ ทุ่ม ๒ ทุ่มเศษ

อีกตอนหนึ่ง เป็นตอนที่คุณยายเล่าให้ฟังว่า สมัยอยู่บ้านธรรมประสิทธิ์ คุณยายจะตื่นขึ้นมาตอนกลางดึก

(ตอนกลางดึกของท่านนั่นก็คือประมาณตี ๑ ตี ๒) ตื่นขึ้นมาแล้ว ท่านก็นั่งธรรมะไปถึงสว่างจนเป็นนิสัย นี่คือชีวิตของคุณยาย

วิถีชีวิตของคุณยายเป็นอย่างนี้ จนกระทั่งย้ายมาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย ซึ่งหลวงพ่อัมมชโยท่านรักและเมตตาคุณยายมาก คุณยายจะทำอย่างไก็ได้ เพื่อปรับให้พอเหมาะกับสภาพสังขารของท่าน แต่ที่คุณยายเคยเล่าให้หลวงพี่ฟัง ก็ยังเป็นไปในทำนองคล้าย ๆ อย่างนี้ เพียงแต่ค่อย ๆ คลายความเข้มข้นลง เพราะสภาพสังขารของท่าน อายุท่านมากขึ้น สังขารไม่ได้แข็งแรงเหมือนเดิม แต่นิสัยตื่นกลางดึกก็ยังคงอยู่สำหรับคุณยาย ตื่นขึ้นมาแล้วก็นั่งธรรมะ พอมาอยู่วัดพระธรรมกาย อาจจะตื่นสักตี ๒ ตี ๓ แล้วก็นั่งไปถึงสว่าง

วิถีชีวิตของคุณยายถึงพร้อมเสมอ ท่านถึงพร้อมเสมอตั้งแต่บ้านธรรมประสิทธิ์จวบจนถึงวัดพระธรรมกาย ท่านพร้อมเสมอสำหรับลูกศิษย์ของท่านทุกคน เพราะใจของท่านอยู่ที่ศูนย์กลางกายมาตลอดชีวิตของท่าน จึง

ทุ่มเทให้การปฏิบัติธรรม เรื่องเกี่ยวนั้นตัดออกไปได้
เลย ทำให้ท่านแตกฉานในธรรมะที่หลวงพ่อดัดปากน้ำ
สอนสั่งให้ทำ

เมื่อเล่าถึงประวัติช่วงที่คุณยายอยู่กับหลวงพ่อดัดปากน้ำ แล้วอดจะกล่าวถึงอีกท่านหนึ่งไม่ได้ ท่านคือ คุณยายทองสุก ลำแดงปัน คุณยายทองสุกนั้นได้ชื่อว่าเป็นครู เป็นกัลยาณมิตรให้กับคุณยายของเรา คุณยายของเราเรียนธรรมะครั้งแรกกับคุณยายทองสุก แล้วคุณยายทองสุกก็สอนธรรมะ แนะนำการปฏิบัติให้ จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกาย และคุณยายทองสุกนี่แหละ ที่เป็นคนที่ยื่นแนะหนทางให้

คุณยายทองสุก ลำแดงปัน

คุณยายไปช่วยพ่อที่อยู่ในรกรกว่า ทำอย่างไรจึงจะไปช่วยพ่อได้ ซึ่งก็อาศัยคำแนะนำของคุณยายทองสุข ผู้เป็นครู ได้ไปช่วยพ่อให้พ้นจากอบายได้ เพราะฉะนั้น คุณยายทองสุขจึงมีพระคุณต่อคุณยายมาก สอนให้เข้าถึงธรรม สอนให้ช่วยพ่อ แล้วก็เป็นคนนำคุณยายไปถึงหลวงพ่овัดปากน้ำ ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

หลวงพ่овัดปากน้ำ ส่งคุณยายของเราเข้าไปใน

โรงงานทำวิชา แล้วคุณยายทองสุกกับคุณยายของเราก็คืออยู่ที่วัดปากน้ำ เป็นกัลยาณมิตรให้กันและกัน คุณยายของเราให้ความเคารพคุณยายทองสุก ในฐานะเป็นครู บางครั้งคุณยายของเราก็เรียกคุณยายทองสุกว่า “ครู” บ้าง บางทีก็เรียก “พี่” บ้าง เพราะอายุก็มากกว่ากันไม่มากนัก

แต่เป็นที่น่าอัศจรรย์ในสมัยหลวงพ่อดปากน้ำ ก็คือคุณนี้ ในขณะที่คุณยายของเรได้รับการยกย่องในเชิงของการทำวิชาในโรงงานทำวิชา ได้เป็นหัวหน้าเวรจนกระทั่งได้รับคำยกย่องจากหลวงพ่อดปากน้ำ ว่า “หนึ่งไม่มีสอง” คุณยายทองสุก ลำแดงปั้น ของเราก็คือมีความสามารถอีกแบบหนึ่ง นั่นก็คือท่านมีความสามารถอย่างมากในเชิงของการเผยแผ่ ด้านการสอนคุณยายทองสุกได้รับคำสั่งจากหลวงพ่อดปากน้ำว่า ให้ไปเผยแผ่ ไปสอนธรรมะตามหัวเมืองต่างๆ แล้วคุณยายทองสุกก็ทำได้ดี จนเรียกได้ว่าเป็นมือหนึ่งของการเผยแผ่

ที่มาเกี่ยวข้องกับประวัติที่หลวงพี่จะพูดถึงก็คือ
 ตรงนี้ หลวงพี่เคยถามคุณยายถึงคุณยายทองสุข ว่า
 เป็นอย่างไร คุณยายท่านก็บอกว่า “ยายสุข ก็ไป
 สอนธรรมะตามหัวเมือง ไปเผยแผ่ ลูกศิษย์ลูกหาเยอะ
 แล้วก็ไปสอนเขา ให้เข้าถึงธรรมะ เข้าถึงธรรมกาย
 เยอะแยะทีเดียว” เวลาคุณยายทองสุขกลับจากหัวเมือง
 มาวัดปากน้ำ มาถึงบ้านพัก คุณยายทองสุขก็จะเล่า
 เรื่องที่ไปเผยแผ่ ไปพบอะไร ๆ ให้คุณยายของเราฟัง
 แล้วก็เป็นที่น่าอัศจรรย์ทีเดียวว่า คุณยายทองสุขท่าน
 มีอายุตนะพิเศษ เวลาไปที่ไหน ท่านมักจะเจอเรื่อง
 พิเศษ ๆ แล้วก็กลับมาเล่าให้คุณยายฟังเป็นที่สนุกสนาน
 ที่เดียว สมมติว่า ไปเจอผู้สำเร็จก็ได้ ไปเจอเขาปล่อย
 ตะปูลอยมา จะเอาเข้าตัว แล้วมันตกลงพื้นก็ได้ มาเล่า
 ให้คุณยายฟัง เมื่อเล่าจบแล้ว คุณยายทองสุขมักจะ
 ตามด้วยประโยคที่ว่า “เออ ! แล้วว่าง ๆ ภูจะพาเอ็งไป”
 คือจะพาคุณยายไปเที่ยว

หลวงพี่ก็ถามคุณยายว่า “ยาย ยาย แล้ว

คุณยายทองสุกได้พายายไปไหม ?” คุณยายก็บอกว่า “ไม่เคยพาไปเลย” “อ้าว ทำไมล่ะ ?” “คุณยายทองสุก ท่านกลัวหลวงพ่อวัดปากน้ำ เพราะหลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านสั่งเอาไว้ ห้ามพาลูกจันทร์เข้าไปเที่ยว” ท่านบอกอย่างนี้ แต่นั่นแหละ เรื่องภายนอกที่คุณยายทองสุก ไปสอน แล้วไปเจอ ก็มาถึงคุณยาย

และสิ่งที่คุณยายของเราเป็นกัลยาณมิตรให้กับ คุณยายทองสุก ก็คือ เมื่อคุณยายทองสุกกลับมาถึง แล้ว คุณยายทองสุกมักจะถามคุณยายของเราว่า “หลวงพ่อสั่งงานเรื่องอะไรบ้าง” เพราะคุณยายทองสุก ก็ทั้งรักทั้งเกรง แล้วจริง ๆ น่าจะบอกว่า ทั้งกลัว หลวงพ่อวัดปากน้ำ เป็นอย่างยิ่ง

สิ่งที่หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านสั่ง คุณยายทองสุก ไม่ยอมให้ผิดพลาดเลยตลอดในชีวิตท่าน และท่านจะ รู้งานเหล่านี้ได้ก็ต้องจากคุณยายของเราแหละ เพราะ งานส่วนใหญ่ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ที่เป็นเรื่องสำคัญ ๆ

นั้นท่านสั่งผู้ที่เกี่ยวข้องในที่ทำวิชานั้นเอง จึงทำให้
วิถีชีวิตของคุณยายทองสุขในการเผยแผ่ท่านไปได้ดี
เพราะมีคุณยายของเราเป็นกัลยาณมิตรให้ และคุณยาย
ของเราก็เป็นกัลยาณมิตรให้คุณยายทองสุข จนกระทั่ง
ถึงวาระสุดท้ายของชีวิต คุณยายก็อยู่ด้วย เรียกได้ว่า
คุณยายทองสุข สิ้นบนตักคุณยายของเรา

เหตุที่ต้องเอาเรื่องของคุณยายทองสุขมาเล่าให้ฟัง
เพราะเมื่อพูดถึงประวัติคุณยายแล้ว ท่านเน้นไปใน
เรื่องการทำวิชา เวลาในชีวิตของท่านทุ่มให้เรื่องของ
การปฏิบัติธรรม ทำหยุดทำนิ่ง ไม่ปล่อยใจเคลื่อนออก
จากกลางเลย แต่ในวิถีชีวิตของคุณยายทองสุขต้อง
ไปสู่เรื่องการเผยแผ่ ท่านสามารถทำได้ดีมาก แล้ว
การเผยแผ่ของคุณยายทองสุข ไม่ได้ถือว่าเป็นการไป
เที่ยวหะจะ ท่านไม่ได้เพลินอยู่กับเรื่องของการเที่ยว
อย่างชาวโลกเขาทำกัน แต่ท่านกำลังนำธรรมะที่แท้จริง
ไปถึงชาวโลก แล้วก็แนะนำการปฏิบัติธรรมให้เขา ให้
เขาปฏิบัติเพื่อเข้าถึงธรรมที่แท้จริง แล้วท่านก็ทำได้ดี

ท่านไปทำงานตามหน้าที่ที่หลวงพ่อดัดปากน้ำมอบหมายให้ทำ

และการที่มีคู่อัศจรรย์คู่นี้ ก็คือ คุณยายทองสุข ซึ่งชำนาญในเรื่องการเผยแพร่ เป็นมือหนึ่งเผยแพร่ มีคุณยายของเราชำนาญในเรื่องการทำวิชา เป็นหนึ่งไม่มีสอง ทำให้งานของหลวงพ่อดัดปากน้ำสำเร็จได้อย่างน่าอัศจรรย์ในระดับหนึ่ง หนทางเดินของชีวิตของครูบาอาจารย์ของเราทั้งสองท่านนี้ จะได้รับฟังรับรู้ แล้วจะได้ใช้เป็นแนวทางปฏิบัติของพวกเรา คุณยายท่านไม่ได้ท่องเที่ยว แต่ท่านได้สิ่งที่ล้ำค่ายิ่งกว่านั้นกลับคืนมา

สิ่งเหล่านี้มีคุณค่า จนกระทั่งทำให้วิถีชีวิตของท่านนั้นก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ที่มีธรรมะที่น่าอัศจรรย์ แล้วก็เป็นที่ยกย่องของหลวงพ่อดัดปากน้ำ เราจะได้ภูมิใจในวิถีของคุณยายของเรา แม้ท่านจะไม่ได้ท่องเที่ยวไปทั่วทุกมุมโลก และสุดท้าย เราจะได้เอามรดก * ที่

* คู่มือหน้า ๑๒๖ มรดกธรรมอันล้ำค่า ที่คุณยายมอบให้

คุณยายให้ไว้ตั้งแต่เมื่อคราวที่แล้ว ไปทำให้เจริญงอกงาม
ยิ่งขึ้น มรดกยายที่ให้ไปนั้น รับแล้วอย่าเอาไปใส่ตู้เซฟ
เก็บนะจ๊ะ ไม่เกิดคุณค่า อย่าเอาไว้แค่บนหิ้ง เอาไว้แค่
บูชา มรดกคุณยายจะงอกงามได้นั้น ต้องอาศัยพวกเรา
นำไปประพาดปฏิบัติ

สิ่งที่บอกเอาไว้ว่า เวลาคุณยายนั่งธรรมะ ท่าน
ทั้งหมด สิ่งนั้นถอดมาจากชีวิตจริง ๆ ของท่าน แล้ว
ท่านก็ทำอย่างนี้มาตลอด แล้วถ้าหากเราเอาไปใช้ จะ
ได้งอกงามอยู่ในจิตใจของพวกเรา และจะได้เป็น
แนวทางการปฏิบัติธรรม ให้เราเข้าถึงธรรมะได้ง่าย
ได้คล่องนะจ๊ะ

